

forvaltning, og som forskningsregister er det heller ikke underkastet det krav om egenindsigt, der stilles til private registre.

Det er en kendsgerning, at sindslidende og tidligere sindslidende føler det belastende at være registreret på denne måde. At der kræves tilladelse fra den enkelte, før der i forskningsregistret optages andre oplysninger, end hvad der i forvejen var samlet under indlæggelsen, giver ikke tilstrækkelig betryggelse. Dels bliver oplysninger om psykiske lidelser med rette – på grund af udbredte fordomme og manglende viden i befolkningen – af de

pågældende selv betragtet som meget folsomme oplysninger. Dels er det af forståelige grunde særligt belastende for netop denne gruppe og dermed hæmmende for helbredelsen at vide sig iagttaget, registreret, forfulgt. Det taler for, at der stilles strenge krav til registrering på grundlag af sindslidelse, og at der – selv om det ikke følger af registerloven, og selv om der (foreløbig) kun er tale om et manuelt register – gives den enkelte ret til egenindsigt og registret pligt til uopfordret at informere de registrerede.

---

1) Hans Adserballe: Frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien, doktordisputats, FADLs forlag, København 1977.

2) Bent Pedersen i »ny politik« nr. 12. december 1981.